

JÉZUS ELFOGATÁSA ÉS KIHALLGATÁSA

Szeptember 7., szombat délután

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” Íme, Isten így fejezi ki gondolatait a romlott, bálványimádó néppel szemben: „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatlak ki, Izrael? (...) Megegett bennem az én szívem, fellángolt minden szánlmam!” Vajon fel kell-e adnia ezt a népet, melyért annyit áldozott, odaadja egyszülött Fiát, saját képmását? Isten megengedte, hogy bűneikért az ő Fia szenvedjen. Isten az ítélőbíró jellemét ölti magára a fájdalmak férjijával szemben, és leveti szerető atyai tulajdonságait.

Ebben nyilatkozik meg legcsodálatosabban szeretete a lázadó nemzetség iránt. Micsoda látvány az angyalok számára! Micsoda reménység az emberek számára, hogy „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”. Az igaz szenvedett a gonoszokért: Ő vitte fel bűneinket a fára. „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 245–246. o.

Amíg elveszettek voltunk, Jézusnak nem volt maradása a mennyben. Megrágalmazott, sértegetett étellel és szégyenteljes halállal cserélte fel a mennyet. A menny felmérhetetlen kincseinek tulajdonosa szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi gazdaggá legyünk. Járjunk mi is azon az ösvényen, amelyet kitaposott!

Mindazok, akik Isten gyermekeivé lettek, ezentúl tekintsék magukat egy-egy láncszemnek abban a láncban, amelyet a menny a világ megmentésére ereszt le; Krisztus irgalmas tervével azonosulva induljanak el, hogy vele együtt keressék és mentsek az elveszetteket!

Sokan nagy kiváltságnak tartanak, ha ellátogathatnának Krisztus földi életének színhelyeire; ha járhatnának ott, ahol Ő járt, ha láthatnák a tavat, amely mellett szívesen tanított, a hegyeket és völgyeket, ame-

lyeken szeme olyan sokszor megpihent. De nem kell Názáretbe, Kaper-naumba, sem Bethániába mennünk ahhoz, hogy Jézus nyomában járjunk. Megtaláljuk lábnyomát a betegágyaknál, a szegények viskóiban, a nagyvárosok zsúfolt sikátoraiban, és mindenütt, ahol vigaszra várnak az emberi szívek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 105. o.

Tanulmányozzuk teljes odaadással Krisztus életét, hogy megérthes-sük földre jöttének okát. Csak úgy formálhatunk helyes véleményt, ha tanulmányozzuk a Szentírtást, ahogy azt Krisztus is megparancsolta, és amiről Ő maga így vallott: „amelyek bizonyosságot tesznek rólam”. Az Igét tanulmányozva foghatjuk fel az engedelmesség értékét szemben az engedetlenség bűnével. „Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.” – *Reflecting Christ*, 132. o.

Szeptember 8., vasárnap

[Mária] hallotta, amikor közelgő haláláról beszélt Jézus, ezért mélységes szeretetét és gondoskodását szerette volna előtte kifejezésre juttatni. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástromszelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királlyá koronázzák Őt. Mária bánata öröme fordult, és elsőként akart tisztességet tenni Urának. Feltörte a kenetes szelencét, s tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával.

El akarta kerülni a feltűnést, és a mozdulatait észre se vették volna, ha a kenet nem tölti be illatával a termet. [...]

A jó illatú kenetet, melyet Mária a Megváltó holttestére szándékozott kenni, az élő alakra önthette rá. A temetéskor csak a sírboltot járhatta volna át annak édessége, most azonban Jézus szívét töltötte be bizonyossággal, hogy hisz benne és szereti Őt... Amikor azután Jézus nagy próbatételének sötétjébe szállt le, magával vitte ennek a cselekedetnek az emlékét: annak a szeretetnek a zsengejét, melyet majd megváltottaitól fog kapni mindörökké. – *Jézus élete*, 558–560. o.

Sátán megcsalta Júdást, és elhitette vele, hogy ő is igaz tanítványa Jézusnak; de szíve mindig anyagias volt. Szemtanúja volt Jézus hatal-

mas cselekedeteinek, mellette volt tanítói tevékenysége alatt, és a mindent legyőző bizonyítékok súlya alatt felismerte, hogy Jézus a Messiás. De Júdás önző és kapzsi volt, szerette a pénzt. Haragosan panaszkolta fel a drága illatszer elpazarlását, melyet a magába szállt bűnös nő Jézus lábaira öntött... Júdás azonban fősvénysége mentségére azt sürgette, hogy sokkal jobb lett volna a kenetet eladni és az árát a szegényeknek adni. Csakhogy ezt nem azért mondta, mert törődött a szegényekkel: hiszen önző és becstelen volt, és gyakran képes volt saját céljaira fordítani azokat az adományokat, melyeket az adakozók a szegényeknek szántak. Júdásnak nemigen volt gondja Jézus jólétére vagy szükségleteire, és hogy fősvénységét leplezze, minduntalan a szegényekre hivatkozott. Mária bőkezűsége a legélesebben megfeddte önzését és fősvénységét. Sátán kísértései előtt nyitva állt az út, s kísértéseivel termékeny talajra talált Júdás szívében. – *Tapasztalatok és látomások*, 165. o.

Júdás tudta, hogy a hatalmasok, a főpapok és vének mennyire vágyanak Jézus elfogatására, ezért néhány ezüstpénz fejében felajánlotta nekik, hogy elárulja Őt. A pénz iránti nagy szeretetében beleegyezett abba, hogy elárulja Urát legelkeseredettebb ellenségeinek. Sátán szállta meg Júdást, és az utolsó vacsora megható jelenetei alatt az áruló tervet kovácsolt szándékának megvalósítására. – *Tapasztalatok és látomások*, 166. o.

Szeptember 9., hétfő

A zsidók azt a parancsot kapták, hogy húsvétkor tartsanak ünnepet, és amikor majd gyermekeik az ünnep jelentőségéről érdeklődnek, meséljék el nekik, hogy milyen csodálatos módon hozta ki őket az Úr Egyiptomból. Mondják el, hogy azon az éjszakán, amikor az angyal elpusztította az egyiptomi emberek és állatok elsőszülötteit, egyetlen zsidó házba sem tért be, ahol az ajtófélfára be volt kenve a bárány vérével. Az izraeliták meghajtott fejjel, hálatelt szívvel imádták az Urat ezért a csodálatos eseményért, amelynek az volt a célja, hogy gyermekeik elméjébe is bevessék Isten gondoskodásának emlékét. [...]

A húsvét a múltba mutatott, Izrael gyermekeinek szabadulására, de ugyanakkor előre is, Krisztusra, az elbukott emberekért megölt Isten Bárányára. Az ajtófélfára hintett vér jelképezte Krisztus engesztelő vérért, és azt, hogy a bűnös embernek szüntelenül szüksége van erre

a vérre, hogy védelmet nyerjen Sátán hatalmával szemben, és végül üdvösséget szerezzen. Krisztus a tanítványaival együtt fogyasztotta el a húsvéti bárányt még a keresztre feszítése előtt, és azon az éjszakán rendelte el az úrvacsorát, hogy azt tartsák meg halálának emlékére. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 223, 225. o.

Krisztus így figyelmeztette tanítványait elárulása estéjén: „Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem.” Péter magabiztosan mondta: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem.” (Mk 14:27, 29) Péter nem tudott a maga nyomorúságáról. Magabiztossága rossz útra vitte. Azt hitte, hogy le tudja győzni a kísértést. Néhány rövid óra múlva már jött is a próba, és ő átkozódva, szitkozódva megtagadta Urát.

Amikor a kakas kukorékolása Krisztus szavaira emlékeztette, saját tettén meglepődve és megrémülve megfordult, és Mesterére nézett. Ebben a pillanatban Krisztus is Péterre tekintett. E fájdalmas pillanatra, amelybe szánalom és szeretet vegyült, Péter önmagára eszmélt. Kiment, és keservesen sírva fakadt. Krisztus tekintete a szívébe hasított. Péter fordulóponthoz érkezett. Könnyek között bánta meg bűnét. A töredelmes és bűnbánó Péter olyan volt, mint a vámszedő; és a vámszedőhöz hasonlóan ő is kegyelmet talált. Krisztus tekintete arról biztosította, hogy megbocsátott neki. – *Krisztus példázatai*, 152. o.

Jézus teljes együttérzéssel tekint tanítványaira. Nem tudja megmenteni őket a megpróbáltatásoktól, de nem hagyja őket vigasztalás nélkül. Biztosítja őket arról, hogy széttépi a halál kötelékeit, és hogy sohasem szűnik meg az irántuk való szeretete. „Föltámadásom után – mondja nekik – előttetek megyek majd Galileába.” (Mt 26:32) Mielőtt megtagadnák Jézust, már megkapták tőle bűnbocsánatuk ígését, biztosítékát. Halála és feltámadása után már egészen bizonyosan tudták, hogy Jézus megbocsátott nekik, és hogy értékesek voltak a szívének. – *Jézus élete*, 674. o.

Szeptember 10., kedd

Tanítványai társaságában az Üdvözítő lassan ment a Gecsemáné kertje felé vezető úton. A húsvéti telihold fényesen ragyogott a felhőtlen égen. A zarándoksátrak városa mély csendben pihent.

Eddig valahányszor alkalom adódott rá, Jézus komolyan elbeszélgett tanítványaival és oktatta őket. Most azonban, mikor a Gecsemáné-kerthez közeledtek, furcsa mód hallgatag lett. Jézus gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjen és imádkozzon. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kínszenvedésének éjszakáján. Egész földi életén át Isten jelenlétének világosságában járt... Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világosságából. Most olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik... Miután megérezte, hogy Isten haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: „Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig!” (Mt 26:38) – *Jézus élete*, 685. o.

Ebben a szörnyű válságban, mikor minden kockán forgott, mikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, és világosság ragyogott fel a válság órájának sötétségében; és a hatalmas angyal, aki Isten előtt állt, aki azt a helyet foglalta el, amelyről Sátán levettetett, Krisztus mellé érkezik. Nem azért jött, hogy kivegye a poharat Krisztus kezéből, hanem azért, hogy megerősítse az Üdvözítőt a pohár kiivására az Atya szeretetének bizonyosságával. Az angyal azért jött, hogy erőt adjon az isteni-emberi könyörgőnek. Figyelmét a megnyílt egekre irányította, és megmutatta a Megváltónak azokat a lelkeket, akik a szenvedéseinek eredményeképpen megmenekültek a kárhozattól. Az angyal arról is biztosította Krisztust, hogy az Atya nagyobb és erősebb, mint Sátán, és hogy az ő halála megsemmisítő vereséget jelent Sátán számára. Ennek a világnak királyságát Isten a legmagasabbrendű szentnek adja. Az angyal azt mondta Krisztusnak, hogy „lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik” (Ésa 53:11), mert meglátja majd a megmentett emberi nemzetség sokaságát. – *Jézus élete*, 693. o.

Nem engedhetjük meg magunknak a gyenge hitet. Nem lehetünk biztonságban, ha tétlen, közömbös lelkülettel élünk. Minden képességünket használnunk kell! Gondolkodjunk élesen, higgadtan és mélyen! Semmilyen emberi eszköz bölcsessége nem elegendő a napjainkban történő tervezéshez és megvalósításhoz. Tárjatok minden tervet Isten elé böjtöléssel! Alázzátok meg lelketeket az Úr Jézus előtt, és bízzátok utatokat az Úrra. A biztos ígéret szerint Ő majd egyengeti ösvényeteket. Az Úrnak végtelen eszközei vannak. Izrael szentje, aki a mennyei sereget

nevén szólítja, és akinek rálátása van az ég csillagaira, benneteket is személy szerint őriz.

Bárcsak mindenki felismerné, hogy milyen lehetőségek állnak mindazok előtt, akik Krisztusba helyezik erejüket és bizalmukat. A Krisztussal együtt Istenben elrejtett életet élő embernek menedéke van. Az ilyen ezt mondhatja: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4:13) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 364. o.

Szeptember 11., szerda

A tanítványok halálra rémültek, mikor azt látták, hogy Jézus engedi magát elfogni és megkötözni. Megbotránkoztak azon, hogy neki is és nekik is el kellett szenvedniük ezt a megaláztatást. Nem tudták megérteni Uruk magatartását, és hibáztatták, amiért megadta magát a csöccseléknek. Méltatlankodásukban és félelmükben Péter azt ajánlotta, hogy mentsék meg legalább önmagukat. Elfogadták javaslatát, és „elhagyva Őt mindnyájan elfutának” (Mk 14:50). Krisztus azonban előre megmondta, hogy még a tanítványai is hűtlenül elhagyják Őt. „Ímé, eljő az óra – mondta –, és immár eljött, hogy szétoszoljatok, ki-kí az övéihez, és engem egyedül hagyjatok, de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” (Jn 16:32) – *Jézus élete*, 697. o.

Magára hagyták Jézust a gyilkos tömeg kezében. Ó, hogy ujjongott Sátán! Viszont milyen szomorúak voltak Isten angyalai! A parancsnokló angyalok vezetése mellett számos angyalcapat vonult oda, hogy szemtanúja legyen a jelenetnek. Fel kellett jegyezniük minden szenvedést, melyet Jézusnak el kellett tűrnie, s minden kínt és fájdalmat, amely a szívét átjárta. Azoknak, akik annak idején végrehajtói voltak e kegyetlenségeknek, egykoron élő képekben kell ismét mindent végignézniük. – *Tapasztalatok és látomások*, 168. o.

Az Ószövetség papja a kegyelem trónja elé hintette a meleg vért, mialatt a jó illatú áldozat felhője felszállt Isten trónja elé. Ehhez hasonlóan mialatt bevalljuk bűneinket, s könyörgünk Krisztus engesztelő vérének erejéért, imáink felszállnak a mennybe Üdvözítőnk jellemének, érdemeinek jó illatával. Érdemtelenységünk ellenére tartsuk állandóan emlékezetünkben, hogy van valaki, aki elveheti bűneinket, meg-

mentheti a bűnöst. Isten minden egyes bűnt eltöröl, melyet töredelmes szívvel beismerünk előtte. Ez a hit az egyház élete. Miképpen Mózes felemelte a rézkígyót a pusztában, s felszólított mindenkit, akit a tüzes kígyók megmártak, hogy tekintsenek fel és éljenek, ugyanúgy kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy „valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A bűnös legfőbb teendője, hogy feltekintsen a felemeltetett Üdvözítőre, s hitben elfogadja érdemeit, amelyekre igényt tarthat. Ha ezt nem teszi, nem üdvözülhet, annyira nem, mint ahogy Péter sem járhatott a hullámokon, csak ha tekintetét állandóan Jézusra szegezte. – *Bizony-ságtételek a prédikátoroknak*, 93–94. o.

Szeptember 12., csütörtök

Péter az elárulás után is követte Urát. Aggódott, hogy mi történik Jézussal. Mikor azonban azzal vádolták meg, hogy ő is Jézus egyik tanítványa, a saját biztonságát féltve kijelentette, hogy nem ismeri azt az embert. Jól ismerték Jézus tanítványait galileai nyelvjárásukról, Péter azonban esküdzések és átkozódások mellett háromszor is megerősítette, hogy nem tartozik Krisztus tanítványaihoz, hogy így győzze meg vádolóit. Jézus nem állt messze Pétertől, és szomorú, szemrehányó pillantást vetett rá. A tanítványnak most jutott eszébe Jézusnak az a szava, amit a felsőházban mondott neki, s megemlékezett egyben saját buzgó ígéretéről is: „Még ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.” Az előbb pedig esküdzés és átkozódások között tagadta meg Urát; ámde Jézus tekintete meglágyította Péter szívét, és megmentette őt. Keservesen sírt, megbánta súlyos vétkét, megtért, és később arra is alkalmassá lett, hogy hittestvéreit erősítse. – *Tapasztalatok és látomások*, 169. o.

Jézus alázatosan és nyugodtan állt a felbőszült tömeg közepén, amely a leggyalázatosabban bánt vele. Arcába köpdöstek, abba az archa, amely elől majd elrejtőzni szeretnének, s amely arc egykor Isten városának világossága lesz, és fényesebben ragyog a napnál. Jézus egyetlen haragos pillantással sem viszonzta bántalmazói kegyetlenségét. Fejére ócska ruhát dobtak, ami egészen eltakarta arcát, és miközben megütötték, gúnyosan kiáltották: „Jósold meg, Krisztus, hogy ki ütött meg!” Az angyalok között izgalom támadt. Azonnal meg akarták sza-

badítani, de parancsnokló angyalaik ezt nem engedték meg. – *Tapasz-
talatok és látomások*, 170. o.

Minden bizonnyal örömmel tölt el, amikor úgy érezzük, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az ellenség azt próbálja elhíttetni veled, hogy olyan dolgokat követtél el, amelyek elszakítanak Istentől, és hogy Ő már nem szeret téged, Urunk azonban még mindig szeret. Erről tanúskodnak szavai, amelyeket a tiedhez hasonló helyzetekben mondott: „És ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) [...]

Isten szeret téged. Drága Megváltónk, aki önmagát adta érted, nem űz el maga elől, ha kísértés ér, és ha gyengeségedben még vereséget is szenvedtél. Ő még mindig szeret.

A megpróbáltatás órájában Péter megtagadta Urát, de Jézus nem hagyta el szegény tanítványát. Noha Péter gyűlölte önmagát, az Úr mégis szerette őt, és feltámadása után magához hívatta, majd a szeretet üzenetét intézte hozzá. Ó, micsoda jóságos, szeretetteljes és együttérző Megváltónk van! Ő még a vétkeink ellenére is szeret. – *That I May Know Him*, 285. o.

Ne aggódj, és ne távozz el drága Megváltónk karjaiból, hanem őrizd meg bizalmadat és hitedet. Ő szeret téged, és gondoskodik rólad. Megáld, békéjét és kegyelmét adja számodra. Így szól: „Megbocsáttattak a te bűneid!” Talán elcsüggeszt testi fogyatéked, ez azonban még nem bizonyítja, hogy az Úr nem munkálkodik naponta az érdekedben. Ő a teljes megbocsátásában részesít. Zárd a szívedbe Isten csodálatos ígéreteit. Jézus a mi állandó barátunk, aki azt szeretné, hogy bízz benne. [...] Ne magadra nézz, hanem Krisztus tökéletességére! – 49. levél, 1896.

Szeptember 13., péntek – További tanulmányozásra
Jézus élete, „Júdás” című fejezet (716–722. o.)